

Мицуфуми Асагуре

ЂАВОЛОВА ЛЕЂА

За мање од десет минута биће поноћ. Ја сам већ обавио све припреме и чекао да наступи тај тренутак. До пре пола године ово доба ноћи за мене је било посебно. Или сам чекао да она мене позове, или сам ја звао њу. Оних дана кад нисмо могли да се видимо, уживали смо да причамо телефоном. Али ове ноћи имам посла са другом особом. Ове ноћи чекам ђавола. Ако је тачно оно што пише у књигама, ноћас ће се у овој соби појавити ђаво. И ја ћу га ухватити и продати му душу после своје смрти.

Циљ су ми три жеље које ће ми он испунити заузврат. Тако ћу испунити освету. Освета је намењена оној жени. Ако ми пође за руком да њу унесрећим, неће ми бити жао да се одрекнем душе пошто умрем.

Сасвим случајно сам сазнао како се лови ђаво. Пре неколико дана стигао сам доста раније на железничку станицу града у ком сам имао пословни састанак, па сам решио да убијем време у радњи са старим књигама у оближњем шопинг-центру. Тамо је на полици, прекривена прашином, стајала та књига. Поглед ми се зауставио на наслову *Увод у ђаволијаду*, јер ми се учинило познато. Да ли сам негде видео књигу таквог наслова? Или сам чуо од неког? Не знам. Нејасно сам је се однекуд сећао и зато ми је рука сама ка њој кренула. На корицама књиге, штампане почетком двадесетих година прошлог века, био је само наслов – ни илустрације, ни имена аутора, ни података о издавачу. Танушна књижица, штампана на пожутелом, лошем папиру, написана старинским стилем – како год је погледаш, не изазива поштовање. Садржава списак различитих мрачних сила, опис њихових способности и моћи. Прелистао сам је: био је то скуп епизода са домаћим демонима, и исечци из превода о страним ђаволима. Трећеразредна литература. Али мени је тог дана сусрет са том књигом изгледао судбински.

На крају књиге био је описан начин на који се ђаво призива. Зато сам је купио и узео да читам.

Према наводима из те књиге, ђавола има разних нивоа. На врху је Сатана. Испод њега су четири краља, која владају Северним, Јужним, Источним и Западним ђаволским краљевством. Затим следи аристократија типа грофова и барона, па витезови, и на крају иду обични ђаволи.

У књизи пише да се разликују и начини дозивања различитих ђавола. На пример, да би се дозвоао Сатана, краљ демона, неопходни су магични цртежи и бајалице високог нивоа. Уз то, ограничено је време на које се он може задржати.

Значи, ни тамо није лако срести особу на високом положају. Ево колико је компликовано дозвати демона високог ранга: у зависности о ком се демону ради, разликују се симболи и петокраке на цртежима, неопходна је заиста велика количина. А кад дозовеш демона, ако се деси да ти је заштитни магични круг макар мало неправилан, има да се растанеш са животом. Да се све то без грешке исцрта, није довољан под дневне собе и трпезарије.

Вероватно су раније куће биле велике, али у садашњим становима нема места за такве работе. С друге стране, не иде да те неко види како дозиваш ђавола. Тајанственост подухвата је најважнији услов. А да изнајмиш велик простор који се може користити у разне сврхе, па још и ноћу – е, то, богами, кошта.

Пошто се тачно испишу симболи и бајалице, приступа се церемонији дозивања ђавола у складу са традицијом. Користе се следећи реkvизити: нож, бодеж, затим штап, срп, и томе слично. Алати добијају магичну моћ пошто се изврши обред димљења, молитве и бајања, и користе се при дозивању ђавола који ће искочити из магичног круга.

Има још један услов: перо и мастило, који се користе при исписивању бајалице, морају да буду од посебне врсте. На пример, перо мора да буде треће са десног крила гусана. Мастило мора да буде од крви животиње принесене на жртву. Церемонију треба да осветљавају свеће, али од свежег воска и ручне израде. На жртву се приноси јагње или јаре: животиња се положи на леђа, и, уз понављање имена ђавола који се призива, једним наглим покретом јој се одсеца шија.

Са исписивањем симбола и бајалица на тајном месту и комплетирањем бројних реkvизита још се и да изаћи на крај. Али где да нађеш живо јагње или јаре? За сваки случај обишао сам неколико пет-шопова, али нисам нашао.

И још: како да направим свеће од свежег воска? Немам потребно знање. Можда сам и могао да прочитам одговарајућу литературу и пробама да направим, али најједноставније дозивање, које је представљено на крају књиге, без воска сам могао и ја да изведем у свом стану.

У књизи је писало да се прво припреме два огледала. Када се та два огледала ставе једно наспрам другог, она се међусобно одражавају и тако се ствара свет сличан бескрајном тунелу од огледала. Пошто се то уради, остаје само да се дочека поноћ. Поноћ је посебно време када ђаво излази из једног огледала и улази у друго.

Треба сачекати тај тренутак и померити једно огледало. Тако ђаво неће моћи да оде даље и остаће у људском свету. Тако ћу можда и ја лако да призовем ђавола. Одмах сам купио два мала огледалцета са наслоном.

За пробу сам их у току дана ставио једно наспрам другог, и стварно се створио бескрајан тунел од огледала. Одлично – мистериозно таман онолико колико треба. У књизи је писало да је то једноставан начин да се дозове ђаво у савремено доба, и то је сигурно зато што са временом и људи и демони постају све заузетији. Наравно, овако просто може се дозвати само неки безначајни демон. Али мени и то врши посао. Ја желим само да он једну жену унесрећи. Немам намеру нити да покорим свет, нити да започнем Трећи светски рат. Освета једној жени и ништа више – то је, ваљда, нешто што може да уради и један сасвим обичан ђаво.

Освета је намењена мојој девојци. То јест, оној која ми је то била до пре пола године. Она је била службеница из моје фирме. Није баш *мис универзум*, али се може рећи да је лепа. Уз то, била је благе нарави. Оно што се традиционално зове „типична јапанска жена”. Најлепше код ње било је то што је скромна у свему. Бар сам ја то тако доживљавао.

Забављали смо се скоро две године. Није да нисам размишљао о браку, само сам мислио како је потребно још неко време да дођемо до тога. А нисам журио јер ме ни она никад није пожуривала.

У фирми, ја сам оперативац. Не претерано способан, додуше. Намештеник, каквих има на хиљаде; све да и напредујем у служби, могу да се попнем највише до шефа одељења. Нисам од оних који долазе до директорске фотеље. Тога сам и сам свестан, а и она је сигурно знала. Пошто је скромна, никада о томе није дискутовала.

Моја предност је то што имам пуно пријатеља, тако да сам, користећи везе, успешно завршио неколико важних послова.

Један од клијената моје фирме био је *Он*. За разлику од мене, *Он* је способан радник који одлично ради и постиже сјајне резултате у својој елитној фирми. Заједно смо студирали, али је *Он* завршио са највишим оценама и запослио се код првокласног произвођача, док су мене примили у осредњој фирми која Његовог произвођача снабдева материјалом. У име студентског другарста *Он* је послове поверавао мојој фирми. Могло би се рећи: добар човек. Зато се после десило оно.

Ја сам се њој неколико пута хвалио успесима на послу и тада сам помињао *Њега*. Она је то, очигледно, добро запамтила. Пре пола го-

дине сам из носталгије пошао у кафану у коју сам ишао док сам студирао; позвао сам и њу. Случајно је и *Он* био тамо, сам, те нас троје седосмо да попијемо.

Њему сам рекао само да ми је она колегиница с посла. *Он* ми јесте друг, али нисмо толико блиски да га упознајем са девојком. Уз то, мислим да се неудата девојка представља људима као „партнерка” само ако за то има конкретне потребе. И уопште, ако неко дође у кафану са девојком, није тешко извести одређене закључке.

Ту сам се прешао. Није прошло ни недељу дана кад је она изјавила да хоће да раскинемо. Срела је другог човека. И хоће да поново будемо пријатељи.

За мене је то био гром из ведре неба, а она је додала да се ради о *Њему*. Испоставило се да је она узела његову електронску адресу и број мобилног телефона док сам ја био у тоалету.

За тих недељу дана мора да га је вешто обрадила. Навела га је да помисли како јој се свиђа, па јој је *Он* писао и звао је телефоном. Онда је уредила да је позове на састанак. За недељу дана га је скроз обрлатила и када је схватила да ће јој са *Њим* успети, решила је да мене остави.

Ја сам мислио да је она тиха, скромна, у наше време готово непостојећа „типична јапанска жена”, нисам знао да гајим гују у недрима. Забављала се са мном, али чим се појавио мушкарац који може да јој пружи боље услове, она је *пресела* на *Њега*.

Каква црна „типична јапанска жена”! Илустација хладноће – ето, шта је она. А *Он* је добричина који је ради старог пријатељства мени поверавао посао. И није био довољно верзиран у мушко-женским односима да би претпоставио да се она виђа са мном. Био је правилно обрађен, па је лако постао њен плен.

Док дланом о длан, њих двоје су се верили. Нису прошла ни два месеца. Она је одмах оставила посао.

Следећих месец дана она ме је звала телефоном и писала ми надмена писма. Инсистирала је да *Му* не кажем о вези са њом. Одмах ми је све било јасно. Мушкарца кога је ухватила нипошто није смела да изгуби – морала је по сваку цену ствар да доведе до брака. То јој је био циљ. Када сам *Га* видео на пословном састанку, схватио сам да је на седмом небу. Сто пута сам пожелео да *Му* све испричам, али ми је било довољно да погледам то срећно лице, па да ми помисао како газим туђу срећу не да мира.

Може се рећи да сам сâм крив, зато што је ја нисам запросио, а исто тако да у читавој причи нема ничег необичног јер смо све троје били слободни.

И док сам ја месец дана претурао по глави такве мисли, она, која је требало да ћути о нашој вези, саопшти ми да *Му* је рекла.

Не могу да се не дивим њеној вештини! Завела је мушкарца, почели су да се забављају, и онда кад Га је имала у шаци, она се исповедила. То јест, изнудила му је брачну понуду, а онда, да би обезбедила уравнотежен живот после венчања, узела је да спере све тамне мрље из прошлости. Као резултат имамо двоје заљубљених чија веза је још снажнија, а будућност још сигурнија. Шта је било – било је, а будућност је будућност. И сада сам ја за обоје непријатељ. Штавише, она је тиме Њега још јаче везала.

Кад смо дошли до те фазе, *Његово* и моје пријатељство се распало и пословна сарадња се такође завршила. Могу само да закључим да нас је она надиграла и да јој скинем капу.

Мене је, значи, женска прешла, и ја сам остао без пријатеља и без посла. А њих двоје су се већ венчали и уживају у меденом месецу.

Е, па, што је много – много је. Био сам изигран, и ту увреду не могу лако да заборавим.

Што се *Њега* тиче, *Он* је просто наивчина и на *Њега* нисам толико киван, али она је нешто друго. Не могу да дозволим да настави да буде срећна. Знам да тако нешто није достојно једног мушкарца, али не могу да отрпим.

На неки начин, то је можда доказ да је нисам преболео. Али колико год не било мушки, желим да она буде несрећна. Зато сам одлучио да дозовем *ђавола*.

Дигитални сат на столу показује да ће скоро поноћ. Да ли ће се *ђаво* стварно појавити, као што пише у књизи?

Књига каже да сви *ђаволи*, од Сатане до најнижих демона, човеку који их је дозвоао испуњавају три жеље. За испуњење те три жеље они од човека добијају његову душу пошто он умре. Да ли је човеку после смрти потребна душа – превазилази категорије мог поимања.

Мада, ја сам већ умро, иако још живим. Ова бол, ово страдање је неподношљиво. Ако ово треба да се настави и после смрти, радије бих на своју душу ставио машиницу и поклонио је.

Пет минута пре поноћи. Није да сам све из књиге прихватио без резерве, али сам ипак нервозан. Ако се *ђаво* појави, уговор ћемо закључити по одређеној процедури.

Прва од моје три жеље је да она буде несрећна. Хоћу да је погоди таква несрећа да се читавог живота каје што је изабрала *Њега*, а не мене. Тако ћу рећи *ђаволу*.

Остале две жеље му нећу изјавити. Нема потребе да о осталима размишљам одмах. Њих ћу пажљиво изабрати током остатка живота. Као што имам ову жељу коју бих да испуним по сваку цену, тако ћу вероватно и у даљем животу имати сличне снажне жеље.

Уз то, партнер ми је ђаво. Ако ноћас потпишемо уговор, остале жеље могу да му кажем било кад. Биће довољно да га на исти начин позовем. У сваком случају, ноћас имам само један циљ.

Поноћ, два огледала на столу у мом стану. Седим на столици и пажљиво их гледам. Дигитални сат на столу показује 23:59. Још минут.

Сат одмерава секунде. 10, 11, 12... Одједном се узнемирих: да ли ми је тачан сат? Јесте. Безброј пута сам проверио када сам га подешавао.

Осећам како ми на челу избија зној. Желим да се ђаво појави. Али да ли је безбедно имати посла са ђаволом? У грудима ми бесни ураган очекивања помешаних са зебњом.

Прошла је четрдесета секунда. Још мало. Из ког огледала ће се појавити ђаво? Одакле год да изађе, ја сам спремно седео са рукама на оба огледалцета. Прсти су ми били спремни да их помере у сваком тренутку. Огледала су била на растојању једнаком ширини мојих рамена. Одакле год ђаво да искочи, имам кад да померим огледала. Али времена има само за један покушај. Другу шансу нећу имати. Зато, оног трена кад промоли нос, морам муњевито да померим огледала.

Прошла је педесета секунда. Још десет секунди. Са обема рукама испруженим у висини рамена, покушавао сам да завири у огледала. Кад са стране гледаш у огледало, тунел огледала се пружа у недоглед. Са десне или са леве стране? Зурио сам у огледала у потрази за нечим што личи на ђавола. Тада сам у десном огледалу угледао нешто.

Мала црна тачка. Која се ширила у дубини тунела од огледала. Црна тачка се постепено приближавала.

То је! Тачно је то што пише у књизи. Треба да померим лево огледало. Пошто сам се уверио у постојање ђавола, брзо сам поглед пренео на сат.

23 сата 59 минута 59 секунди. Сада! Спремао сам се да померим прст на левој руци. Тада се то догодило.

Зачуо се звук. На столу преда мном зазвонио је телефон.

Мој мобилни телефон! На тренутак сам био ошамућен. Затим је међу огледалима протрчала црна сенка. Док сам ја померио прст на левој руци, сенка је већ прошла.

Поново се зачу сув електронски звук. Није ми успело! Ко би могао да помисли да ће телефон да зазвони баш у том тренутку. Разочаран, пружио сам руку према телефону.

Погледах број телефона особе која ме зове. Па, то је она! Моја бивша. Шта ли сад хоће?! Шта то жели да ми каже баш у ово време кад ме је обично звала? Ја се јавих.

– Здраво! Ја сам. Нисмо се дуго чули.

Био је то њен глас. Говорила је тихо, да је нико други не чује. Док сам је слушао, гледао сам у огледала. Ђаво кога нисам успео да ухватим био је све мањи и мањи на другом крају тунела.

Сада је већ величине малића. Окренут ми је леђима и једна рука му је подигнута. У тој руци држи нешто и то прислања уз уво. Изгледа да говори у то нешто.

– Јеси добро? Нешто сам пожелела да те чујем – допирало је из слушалице.

А, тако! Напокон сам схватио ко је она у ствари. Зато је могла мирне душе оно да ми учини. Ето, ко је она.

Схватио сам и одакле ми је позната она књига. И чини ми се да је у њој осим начина дозивања ђавола било и упутство за овладавање демонским моћима.

– Шта кажеш да се видимо? – предложи она.

Интересантно, шта намерава да уради ако се видимо? То јест, шта ће се десити ако се видимо? Пошто сад знам ко је она, могу само да претпоставим шта би од тог сусрета било.

Чекај! Можда ово има исти ефекат као да сам стварно склопио уговор са ђаволом. Ако је она то у шта сам се ја уверио, њен брачни друг има да настрада. Он је за жену узео самог ђавола, и има да награбуси много више него ја.

Ако муж није срећан, онда ни жена не може да буде срећна. Мужевљева несрећа мора да погоди и жену. Моја бивша се придржавала мишљења да је управо удаја оно што је жени потребно за срећу.

Она је то схватила и зато ме сада зове. Да би била срећна, мора да улови и неког осим мужа.

– Хало! Да ли ме чујеш? – питала је.

Ја сам ћутке прекинуо везу. Ипак је тачно што кажу „ко с ђаволом тикве сади, о главу му се лупају”. За ових шест месеци то ми је постало јасно до бола.

Отишао сам до кухиње и сипао виски. Онда сам узео да га полако испијам. И није ми било баш најјасније да ли је ова чаша здравица, тражење заборавља, или ја то пијем за покој нечије душе...

МИЦУФУМИ АСАГУРЕ рођен 1959. године у префектури Хјого на западу Јапана. Завршио економију и неколико година радио у рекламној индустрији, да би се посветио писању, углавном детективских романа и научне фантастике. Узор су му Патрик Зискинд и амерички писац Џон Сладек.

Са јапанског превела и белешку сачинила БРАНКА ТАКАХАШИ